

RAFELA (Josefina) COSTA I LLOMBART

1919-2018

La germana Rafela Costa i Llobart ha estat cridada a viure la vida definitiva en Déu el dijous 29 de novembre de 2018. Va néixer a Badalona el 5 d'abril del 1919; tenia, doncs, noranta-nou anys i mig. Va professar el 13 de desembre del 1954.

L'experiència de la relació amb la germana Rafela és un d'aquests regals o d'aquests àngels que trobes a la vida. Ben segur que no era un àngel perfecte, però era encantadora.

Va escollir viure com a monja i com a monja ha viscut i ha mort fins al darrer moment, pendent dels altres. Una mostra, el seu nom. Es deia Rafela de monja i no va voler recuperar mai el seu nom de pila, Josefina, perquè una tradició del monestir que si hi havia alguna germana amb el nom de l'àngel Rafel, sempre hi hauria aigua.

Dona de pregària, fins als darrers dies participava des de la tribuna de la infermeria de la pregària de les monges. Quan era jove, havia estat ajudant de la infermera de torn.

Dona amb una gran delicadesa humana, treballadora, responsable, entregada totalment al servei de les germanes. No es perdia cap acte de comunitat, als quals arribava sempre puntual i vivia amb recança quan no hi podia participar. Als darrers temps, malgrat la seva sordesa, continuava participant en les recreacions i demanava que en una pissarra li escrivessin el que es deia. Valorava molt el temps i quan era hora d'acabar s'aixecava prompte per a la propera activitat.

Compte, que ve la Rafela! Aquesta era una frase molt habitual entre les germanes. Quan anava amb el caminador era com si anés amb una moto de carreres, mirant el terra, driblant i anant a una velocitat que no l'atrapaves.

Havia planxant blondes, la qual cosa suposava estirar amb delicadesa el fil i anar-hi clavant les agulles. Durant anys va treballar al safareig i li va costar de deixar aquesta tasca, fa tan sols cinc anys. I qui no coneix els peücs de la Rafela? Ella s'inventava dissenys diversos i combinacions de colors. De gran, la pràctica de pintar mandales ho havia assumit com una feina i amb gran cura i esment ho feia; mandales que després decoraven la infermeria per les festes de Nadal.

Dona agràida, entre seriosa i riallera, amb un cert posat d'immutabilitat, sempre digna. sabia qui faltava a les pregàries i després s'interessava pel motiu de la seva absència. Ens feia gràcia el seu costum de comptar qualsevol cosa.

Sempre se sentí molt vinculada a la seva ciutat natal i s'interessava molt per la seva família natural.

No feia soroll, però omplia allà on era. En els darrers episodis de malaltia la seva absència era ben notable. També ha mort plàcidament, sense fer soroll. El matí de la seva mort va donar el bon dia a cadascuna que se li apropava.

Ha cregut a fons en aquell qui la va cridar i en allò que va professar. Ha estat d'aquelles persones que fonamenten la comunitat. La seva divisa: «No anteposar res a l'amor de Crist» (Regla de sant Benet 4).